

Verslag boekbespreking van leeskring "De Omslag" op 28 sept. 2010

Gelezen: "Medea en haar kinderen" van Ljudmila Ulickaja

Aanwezig: Gerda, Ariana, Dicky, Wil, Marné, Paulien, Annelies, Janny en Thea.

Wat wij er van vonden:

Gerda:	Het ging maar gedeeltelijk over Medea, hoofdzakelijk over haar twee nichtjes: Masha en Nika.
Ariana:	Makkelijk leesbaar, mooi verhaal, herkenbare zaken.
Dicky:	Niet gelezen.
Wil:	Prettig boek, te uitgebreid, beetje simpel.
Marné:	Mooi verhaal, mooie taal, maar erg veel namen.
Paulien:	Meeslepend, indringend verhaal.
Annelies:	Niet gelezen.
Janny:	Langdradig, wel doorgelezen.
Thea:	Mooi boek, mooi geschreven.
Nelleke:	Afwezig, mooi boek maar slecht vertaald.

Van de schrijfster is weinig bekend. Ze is in Siberië geboren in 1943. Opgegroeid in Moskou. Ze komt uit een joodse familie. Vader is ingenieur, moeder scheikundige en zelf is ze gespecialiseerd in genetica. Ze is een erg familiemens.

Andere boeken:

Debuut met kinderboek in 1983
Sonechka (1995)
Medea en haar kinderen (1996)
Een vrolijke begrafenis (1997)
Vrouwenleugens (2003)
Geheel de Uwe, Shurik (2003)

Medea en haar kinderen

Medea en haar kinderen start met een familiestamboom waarmee de familie Sinoply aan de lezer wordt voorgesteld. En dat is nodig ook. Want bij het lezen van het boek grijp je er meer dan eens naar terug.

De roman speelt zich af in de Sovjetunie van de jaren zeventig, in de tijd van Brezjnev. Medea Mendez, van Griekse origine - haar meisjesnaam was Sinoply - is een al wat oudere, kinderloze weduwe, die in een dorp op de Krim woont, op ongeveer 20 kilometer van Feodosija, de oude Griekse kolonie Theodosia. De meeste leden van de uitgebreide familie zijn uitgezworven naar Moskou, Litouwen, Georgië of zelfs Tasjkent, maar ze komen graag, elk jaar opnieuw, hun vakantie bij haar doorbrengen. Medea's huis is dan ook een ontmoetingsplaats voor haar talrijke familieleden, voor neven en nichten van verschillende generaties, met verschillende behoeften.

De schrijfster laat een flink aantal leden van deze familie de revue passeren, ze vertelt over hun verleden en over hun huidige leven, waarbij liefdesperikelen een grote rol spelen. Door de mengeling van tijden en generaties ontstaat een gevarieerd beeld van het leven tijdens het Sovjetbewind.

Medea is dus zelf kinderloos, maar ze heeft tal van haar jongere broers en zussen opgevoed als haar eigen kinderen. Via diverse raaklijnen onthult Oelitskaja anekdotes uit het leven van bijna alle volwassen leden van de familie, en soms ook van anderen die toch een cruciale rol spelen in deze familiechroniek. We zijn getuige van onder meer een romantische driehoeksverhouding die leidt tot een tragedie, en van Medea's eigen geheim, dat haar voor 25 jaar gescheiden houdt van haar jongere zus Alexandra.

In de handen van Oelitskaja zijn dit vertrouwde ingrediënten die ze bereidt tot een geheel nieuwe en heerlijke mengelmooie van grote en kleine vreugdes, en van grote en kleine tragedies. De levendige, beeldende manier van vertellen maakt deze roman tot een van de beste prozawerken die er de laatste jaren in Rusland zijn verschenen.